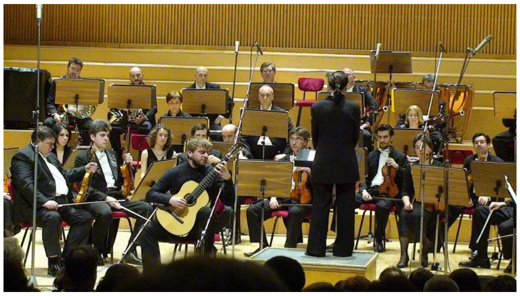
Festivaluri... festivaluri

(Loredana Baltazar, 30 aprilie 2009)

Între un festival internaţional care s-a încheiat la sfârşit de martie şi altul care va începe într-o aceeaşi perioadă a lunii mai, faţă în faţă „de-a pururi, cu ziua cea de azi", orizontul de aşteptare al spectatorului marilor săli de concerte pare a nu suferi modificări esenţiale. În top, va rămâne în continuare muzica sensibilă, de bună calitate, ancorată – conform aşteptărilor – în perimetrul clasico-romantic şi interpretată la nivel profesionist, corespunzător standardelor ridicate ale unui învăţământ de specialitate performant.

Dacă festivalul lunii mai – o Săptămână Internaţională a Muzicii Noi aflată la a XIX-a ediţie – va aduce în prim plan Ineditul în domeniul componistic, promovând masiv primele audiţii absolute, conturarea unei priviri retrospective asupra celuilalt parcurs festivalier derulat între 18 şi 25 martie aduce în discuţie un singur instrument solist, de o receptivitate vibrantă: chitara clasică.

Trei seri concertante şi cinci camerale, „oferta" organizatorică optimă a Direcţiei Formaţii Muzicale din cadrul Societăţii Radiodifuziunii Române (director artistic: Nicolae Costin, concepţie şi coordonare: Mioara Bâscă, Carmen Dincă Pârvan şi Carmen Vlădescu), au înmănunchiat repere valorice deosebite din repertoriul de gen (reprezentând stilul baroc dar şi pe cel clasic, romantic ori contemporan), opusuri redate cu inteligenţă şi farmec expresiv de către renumiţi chitarişti de peste hotare care au completat, în mod fericit, arsenalul aparent inepuizabil de talente autohtone inclus în program.

Ghidându-i cu maximă atenţie pe Ionuţ Zamfirescu şi Gabriel Bianco, Cristina Elena Ciortan şi Thomas Müller-Pering, Bogdan Mihăilescu, Stanley Yates şi Marcin Dylla, dirijorii Ovidiu Victor Drăgan, Ilarion Ionescu-Galaţi şi Carmen Cârneci şi-au etalat calităţile şi forţa de convingere în faţa Orchestrei de Cameră şi Orchestrei Naţionale Radio, într-un parcurs ce conţinea, pe lângă lucrările concertante, şi piese simfonice importante, bijuterii sonore de largă audienţă precum Simfonia a V-a de Schubert, Ceai pentru doi de Şostakovici şi poemul Un american la Paris de Gershwin ori Simfonia „Clasica" de Prokofiev.

Remarcabilă a apărut, în acest context de elită, evoluţia concertantă a chitaristului polonez Marcin Dylla, un vârf incontestabil al generaţiei sale, cu un sunet pătrunzător şi plin de căldură, o adresare personală extrem de nuanţată (atât în celebrul Concert din Aranjuez cât şi în Passacaglia aceluiaşi Rodrigo – un bis de o excepţională calitate artistică dublată de o prestaţie tehnică ireproşabilă); la rândul său, Thomas Müller-Pering s-a evidenţiat printr-o virtuozitate ieşită din comun şi un spectru timbral uimitor de extins, valorificându-şi la maximum capacitatea de concentrare.

La finalul festivalului, tandemul dintre solistica lui Marcin Dylla şi gestica dirijorală subtilă, sobră dar elegantă a lui Carmen Cârneci s-a impus cu autoritate în faţa orchestrei, susţinându-i cu rafinament postura de acompaniator, iar eficienţa aceleiaşi gestici a fost probată – cu succes! – şi în cazul Simfoniei lui Prokofiev.

Felicitări organizatorilor pentru întreaga suită de manifestări!